

عنوان مقاله:

بررسی تطبیقی نوگرایی در معماری و داستان نویسی ایران از ۱۳۲۰ تا ۱۳۳۲

محل انتشار:

دهمین کنفرانس بین المللی زبان، ادبیات، تاریخ و تمدن (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

خالده اقبالی - هیات علمی گروه معماری، دانشگاه آزاد اسلامی پارس آباد

محمد سیدفرشی - دانشجوی مقطع دکترای معماری، دانشکده هنر و معماری، دانشگاه آزاد اسلامی تبریز

سیروس جمالی - استادیار دانشکده معماری و هنر، دانشگاه آزاد اسلامی تبریز

خلاصه مقاله:

نوگرایی (تجددگرایی) در ایران ری شهید در اوایل دوره قاجارید دارد و پس از آن در دوره پهلوی با فراز و نشیب هایی همراه بوده است. با توجه به میراث گرانبهای معماری و ادبیات داستانی ایرانی مطالعه تطبیقی نحوه برخورد و همراهی آنها با جریان نوگرایی می تواند زوایای جدیدی از نحوه تعامل جامعه ایرانی با این پدیده را مشخص نماید. پژوهش حاضر در پی چگونگی تاثیر نوگرایی در معماری و داستان نویسی ایران در سال های ۳۲-۱۳۲۰ و شباهت ها و تفاوت های آن در این دو حوزه است. روش تحقیق در این مطالعه تاریخی - تحلیلی، تطبیقی می باشد. تاثیر آراء و آثار اروپایی، حضور افراد خلاق و جریان ساز، بکارگیری قالب های نو و انطباق با ارزش های محلی، تاثیرات متقابل با سیاست، ایجاد نهادهای صنفی و توجه به شهر و شهرنشینان از مشابهت های جریان نوگرا در این دووا دی است و پایگاه خانوادگی متفاوت افراد تاثیرگذار اختلاف زمانی وقوع، پیوستگی ادبیات داستانی و انقطاع معماری از میراث گذشته و تفاوت در نقد یا تعامل حاکمیت همراه با نگرش متکثر ادبیات داستانی و نگاه تک سویه معماری نوگرا در این برهه از تفاوت های جریان نوگرایی در این دو حوزه است.

کلمات کلیدی:

ایران، معماری، داستان نویسی، نوگرایی، پهلوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1787366>

